

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 606

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Έν Αθήναις, 16 Φεβρουαρίου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	"	8.50
Έν τῷ ἐξωτερικῷ.	φρ. χρ.	15.—
Έν Ρωσσίᾳ.	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήτσου Χατζοπούλου: Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ, διήγημα. — Ξαβιέ δὲ Μοντεπέν: ΣΥΖΥΓΙΟΥ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ μυθιστόρημα. — Γεωργίου Πραδέλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτθις: ΙΣΠΑΝΙΑ. — Eugène Chavette: Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΠΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟΥ ΚΟΙΤΩΝΟΣ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματосήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Έρχεται μιὰ ματιά εἰς τὴν πόλιν, λαμβάνει ὀγλήγωρα τὰς διαταγὰς τοῦ ἱατροῦ, ἂν ὑπάρχουν τοιαῦται, ἐνῷ ροφᾷ συγχρόνως τὸν καφέ του, καὶ τινα ποτήρια μαστίχης. Τὴν ἀγαπᾷ φοβερὰ τὴν μαστίχα ὁ μπάρμπ' Ἀναγνώστης. Εὐρίσκει τόσας παλαιὰς ἀναμνήσεις τῆς νεότητός του, καθὼς λέγει, εἰς τὴν καυστικὴν ἡδύτητα τοῦ ὕγρου.

Καὶ ἡ Σοφία ἥτις ἐγνώρισεν ὀγλήγωρα τὰς ἐξεις του, εἰξεύρει νὰ διπλογεμίζῃ πολὺ καλὰ τὰ ποτηράκια. Ἐφοδιάζει κατόπιν τὸ ταγάρι του, ἐκ τοῦ μαγειρείου τῆς θειᾶς Μαντῶς, καὶ ἔδω πάνε οἱ ἄλλοι. Τρέχει ἀκουραστος ὅλην τὴν ἡμέραν ἔξω, λαμβάνων καὶ ὁ ἴδιος πολλάκις ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς βαρεῖας ἐργασίας τῶν χωρικῶν, ὑπόταν τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀνάγκη, συστρέφων πυρετωδῶς διὰ τῶν ὀζωδῶν του δακτύλων τὰς ἄκρας τοῦ μύστακος του πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἀναφωνῶν ἀγερώχως:

— Ὁρέ! δὲν τὸ τρώω χαράμ' ἐγὼ τὸ ψωμί!...

Εἶνε πολὺ ὀμιλητικὸς, καὶ λαλεῖ ὡς γνήσιος Ἑπειρώτης περισσότερα ἢ ὅσα ἐγκλείει ὁ στενὸς ἐγκέφαλός του. Εἰς κάθε ζήτημα ἐννοεῖ νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ιδέαν του, καὶ τὴν ἐκφέρει πάντοτε ἀδιστακτικῶς ὁ ἄνθρωπος μὲ ἰσχυρὰν πεποίθησιν ἐφ' ἑαυτοῦ...

Ἐπήραμεν λοιπὸν καφέ εἰς τὴν σάλιν. Ὁ μπαμπᾶς ἐσκέπτετο ἀκόμη, ὁ διηγηματογράφος ἔγραφεν εἰς μίαν τράπεζαν, τὰ μικρὰ ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν γονάτων μου, καὶ ὁ μπάρμπ' Ἀναγνώστης ἐκάθητο νοχελῶς ροφῶν τὸν καφέ του καὶ τὸ μακρὸν τσιμποῦκί του. Εἶχμεν σφαλίσει τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ δρόμου, ἐνεκα τοῦ ἡλίου, καὶ θαμβὸν ἡμίφως ἐκυμαίνετο ἐντὸς τοῦ θαλάμου ἐκ τῆς ἀνοιχτῆς θύρας, ἐνῷ πρὸς τὸ βάθος ἐνὸς δωματίου ἐφαίνετο ἐξ ἐνὸς ἀνοιχτοῦ πρὸς τὸν κήπον παραθύρου, τὰ πράσινα φυλλώματα τῶν δένδρων, ἀφίνοντα εἰς κενά,

κενὰ διαστήματα νὰ ποικίλεται τὸ κυανεὺν τοῦ οὐρανοῦ ὁ τέττιξ μᾶς ἔστειλε ἀπ' ἐκεῖ κάτω τὸν μινυρισμὸν του, καὶ εἰς τὴν ἄκραν σιγὴν τῆς αἰθούσης εἰμποροῦσα νὰ μετρήσω τοὺς συχνοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου ἕνα, ἕνα.

Αἶφνης ὁ μπάρμπ' Ἀναγνώστης ἀνετινάχθη τῆς θέσεώς του μὲ πολλὴν ὀρμὴν. Εἶχεν ἀποκοιμηθῇ ἑλαφρῶς καὶ μικρὸν γατίδιον πηδῆσαν ἐπὶ τοῦ ὄμου του τὸν ἐθώπευεν εἰς τὴν ρίνα μὲ τὴν οὐράν του, καὶ τὸν ἐξύπνησεν. Ἐπὶ τοῦ στεναγμοῦ του ἐκείνου τὸ γατίδιον ἐπήδησεν ἐπὶ μιᾶς τραπέζης. Ὁ μπάρμπ' Ἀναγνώστης ἔμεινεν ἐννεός. Ἀνέβλεψε μὲ ὀργὴν τὸ γατίδιον, τὸ ὁποῖον ἐκίνει εἰσέτι τὴν οὐράν του, καὶ τὸν ἔβλεπε μὲ τ' ἀπαστράπτοντα μικρὰ ματάκια του. καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸ κωμικώτατα τὸν βραχίονα διανοίξας τοὺς δακτύλους τῆς παλάμης. Τὸ γατίδιον ἐκίνει ἀκόμη τὴν οὐράν του, καὶ τὸν ἔβλεπεν ἀτενῶς. Ὁ μπάρμπ' Ἀναγνώστης ἐπανελάβε τὴν μετὴν τῶν του, ἀναφωνήσας συγχρόνως:

— Νά! μπρὲ παληγογιούδα!...

Ὅλοι ἐγέλασαν δυνατὰ, καὶ ἐγὼ ἀκόμα, μ' ὅλην τὴν θλίψιν μου. Ἐγέλασε καὶ αὐτός, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ προηγουμένη σιγὴ, διεχύθη ἐκ νέου εἰς τὴν αἴθουσαν, βαρυτέρᾳ μέσῳ τῆς ὁποίας ἀντήχει ἀρκετὰ εὐκρινῶς ὁ τριγμὸς τῆς μολυβδίδος τοῦ διηγηματογράφου ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης χαρτοῦ. Τὴν σκηνὴν ταύτην προσεπάθησα νὰ σοῦ τὴν ἱχνογραφήσω διὰ τῆς μολυβδίδος μου ἔδω, μ' ὅλην τὴν ἀτεχνικότητά μου διότι ἡ κωμικότησ της μοῦ ἐνετυπώθη ἰσχυρὰ εἰς τὴν μνήμην μου.

Αἶφνης μετὰ τινας στιγμὰς βλέπω τὸν μπαμπᾶ νὰ σηκωθῇ εἰς τὰ πόδια του, καὶ νὰ διευθυνθῇ ἀπ' εἰθείας εἰς τὸν μπάρμπ' Ἀναγνώστην, ὅστις δὲν ἐκοιμήτο πλέον.

— Εἰμπορεῖτε, κύριε, νὰ μ' ὁδηγήσετε πλῆσιον τοῦ ἱατροῦ, τοῦ λέγει σοβαρῶς, σοβαρῶς.

Ὁ μπαρμπ' Ἀναγνώστης ἐκύτταζε ὁλόγυρά του πλήρης ἀπορίας. Ἐμένα ἡ καρδιά μου δὲν εἶχε συναίσθησιν ἐκυτῆς πλέον. Διὰ μιᾶς τὰ ἐμάντευσα ὅλα, κ' ἐσφιγξα ζωηρότερον τὰ μικρὰ ἐπὶ τῶν γονάτων μου.

— Ἀφοῦ ἀγκαπᾶτε... πᾶω νὰ σελλώσω τ' ἄλλογα καὶ πᾶμε.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν κάτω εἰς τὸ λιθόστρωτον τῆς αὐλῆς βίαιαι δοῦποι ἵππων.

— Θεέ μου! Θεέ μου!..., ἐψιθύρισα.

Τὰ μικρὰ μ' ἠτένιζαν πλήρη ἀπορίας, καὶ τὸ μολυβδοκόνδυλον τοῦ διηγηματογράφου ἔτριζεν ἡχηρῶς ἐπὶ τοῦ χαρτου.

Ὁ μπαρμπᾶς ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του, μᾶς ἐχαιρέτισε καὶ κατέβη τὴν κλίμακα μετὰ τοῦ ἐπιστάτου. Μόλις κατέβησαν, καὶ ἡ αὐλή, ἡ ὁδὸς ἀντήχησαν ἐκ τοῦ καλπασμοῦ τῶν ἵππων.

Εἶχα ἐξαντληθῇ πολὺ, πολὺ. Ἐνθυμούμην ὅτι δὲν ἤμπο-
ροῦσα νὰ σηκώσω τὰ χέρια μου νὰ θωπεύσω τὰ μικρὰ.

Ἄχ! ἔτσι μὲ φοβερὰν ἀγωνίαν ἐπέρχοντο ὁλόκληραι δύο ὥραι, τῶν ὑποίων ἐκαστον δευτερόλεπτον παρερχόμενον ἀν-
τήχει θλιβερῶς ἐπὶ τῆς καρδίας μου.

Εἰς τὰς πέντε ἀκριβῶς ὁ καλπασμὸς τῶν ἵππων ἠκούσθη ἐκ νέου εἰς τὴν ὁδόν, εἰς τὴν αὐλήν.

— Ἐρχονται... ἔρχονται, ἐψιθύρισα, κ' ἐπήδησα εἰς τοὺς πόδας μου, συγκεντρώσασα ὅλας μου τὰς δυνάμεις. Τί ἐμελλε νὰ συμβῇ; ... Τὰ βήματα ἀντήχουν βραδέως εἰς τὴν κλίμακα, ἐπλησίασα κ' ἤνοιξα ἓνα παράθυρον. Ὁ ἥλιος εἶχε κλίνη πρὸ πολλοῦ· δροσερὰ σκιά ἐξετείνετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅπου ἔπινον τὸν καφέ των ἐπὶ τῶν καθισμάτων ἐνὸς καφερείου ὀλίγοι θα-
μῶνες. Ἡ θάλασσα ἠκτινισθόλει ὅλην πέραν, καὶ ὁ λιμὴν ἔγεμε πλοικαρίων. Ἐστράφην πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ εἶδον τὸν μπαρμπᾶ.

Ἦρχετο μόνος του· ἦτο καθιδρῶς, κατακόκκινος, κατεσκο-
νισμένος ἐκ τοῦ δρόμου, κ' ἐσφριγγέτο διὰ τοῦ μανδύλου του. Μ' ἐπλησίασε μειδιῶν, καὶ μοῦ εἶπε πολὺ χαμηλὰ :

— Ἐτελείωσε ... εἶνε ὁ δικός σου, παληοκόριτσο!...

— Μπαρμπᾶ, καλέ μου μπαρμπᾶ, ἐψιθύρισα, κ' ἔπεσα εἰς τὴν ἀγκάλην του, σχεδὸν λιπόθυμος.

Οἱ μικροὶ ἀδελφοὶ μὲ περιεκύκλωσαν, καὶ ὥσεί ν' ἀντελή-
φθησαν τῆς χαρᾶς μου μὲ κατεπλημμύρισαν μὲ πρελλὰ φιλή-
ματα, καὶ τὸ μολυβδοκόνδυλον τοῦ νέου ἔτριζεν ἔτριζεν ἐπι-
μονον ἀκόμη ἐπὶ τῆς τραπέζης...

Τί ἀπροσδόκητος εὐτυχία! Γιωργῇ μου, καὶ πόσον εἶμαι
πρελλή!... πρελλή!...

Εἰς τὰς ἑξ' ἐβγήκαμεν περίπατον μὲ τὸν διηγηματογράφον καὶ τὰ μικρὰ. Ὁ μπαρμπᾶς ἐπροφασίσθη, ὅτι ἦτο κουρασμέ-
νος καὶ περιέμενε τὸν ἱατρὸν, τὸν ὅποιον μᾶς ὑπεσχέθη νὰ
εὕρωμεν ἐκεῖ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μας.

Προὺχωρήσαμεν ἐξω πρὸς τοὺς ἐλαιῶνας. Εἶχαμεν θέσιν εἰς
τὸ μέσον τὴν Χρυσούλαν καὶ τὸν Γεωργάκη, μᾶς ἐκράτουν
τὰς χεῖρας, καὶ μᾶς ἐπεξήγουν διαφόρους τοποθεσίας, καθ' ὅσον
τῷ ἐπέτρεπον αἱ γνώσεις των.

— Νά! ἐκεῖ κάτω εἶνε τὸ Ἀχμέτ-Σολιτζῆ τὸ περιβόλι,
μοῦ ἔλεγεν ἡ Χρυσούλα, ψυχὴ μου, ὠραῖα πορτοκάλια ποῦ
ἔχει...

— Βλέπετε, καλέ, ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν λόφον, διέκοπτε τὴν
ἀδελφὴν του ὁ Γεωργάκης, ἐδῶ δεξιὰ, κάτω ἴσια στὴν λευκα,
πέρα ἀπὸ τὸ κανόνι τοῦ κάστρου, ἐκεῖ 'νε τὸ κτῆμά μας τὸ
Πέρα-Κονάκ, ποῦ λέμε, πῶς δὲν τὸ βλέπετε, κυρία Μαρξία;...

νά! ἴσια 'στὴ λεύκα, καλέ. Δὲν βλέπετε τίποτε, παρὰ τὴν
ὥραν πότε νὰ ἐπιστρέψωμεν.

— Θὰ τὸν δῶ! θὰ τὸν δῶ! ἐστοχαζόμεν, κ' ἡμιέκλειον
τοὺς ὀφθαλμοὺς προσπαθοῦσα νὰ συλλάβω διὰ τοῦ λογισμοῦ
τὴν προσφιλεῖ μορφήν του, ἐκτυλισσομένην θελκτικώτατα ὡς
ἐν ὀνείρῳ ἐκεῖ ἐφ' ὅλης τῆς ἐξοχῆς. Ἡ δύσις ἦτο κἄτι ὠραῖον
μέσα ἀπὸ τὰ φοιὰ φυλλώματα τῶν γηραλέων ἐκείνων ἐλαιῶν,
Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι μίκα κάμινος ἀπέροντη ἠνάπτετο ἐκεῖ
κάτω, διὰ μέσου τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων, βαπτομένων εἰς
ζωηρὰ χρώματα χρυσοῦ. Καὶ δεξιὰ ἡ θάλασσα μᾶς ἐκύτταζε
κἄπου, κἄπου μέσα ἀπὸ τοὺς συδένδρους λοφίσκους, καὶ πρα-
σίνας κοιλάδας, ἐρυθρὰ, περίφλογος, ἡμικομισμένη εἰς τὴν
μαγεῖαν ἐκείνην τῆς δύσεως.

Εἰς τὸ γυρισμά μας διήλθομεν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον. Ἡ
θύρα του ἦτο ἀνοιχτή, καὶ ἄπωθεν τοῦ περιβόλου τοῦ διεκρί-
νετο ἡ σκαπάνη τοῦ νεκροθάπτου ἀνεβασκατερομένη ρυθμι-
κῶς μετὰ ξηρῶν μονοτόνων κυπημάτων. Γηραιὸς ἀσπρομάλ-
λης ἱερεὺς ἐκάθητο ἐκεῖ, παρὰ τινὰ λίθον, κ' ἐσηκώθη τῆς θέ-
σεώς του διὰ νὰ μᾶς χαιρετίσῃ. Τὰ μικρὰ ἐπλησίασαν καὶ
τοῦ ἐφίλησαν τὴν προταθεῖσαν σκελετωῆ χεῖρά του, ἡμεῖς
ἐχαιρετίσαμεν, καὶ ἡτομαζόμεθα ν' ἀπέλθωμεν, ὅτε τὰ μι-
κρὰ μᾶς ἔστυραν αὐτομάτως, θὰ ἔλεγε, πρὸς τὴν θύραν.

Εἰσήλθομεν· οἱ μικροὶ ἐφάνιντο ὅτι ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ
τὴν πόλιν τῶν νεκρῶν. Μᾶς ἔφεραν διὰ μέσου τῶν πυκνῶν
ἀτραπῶν πλησίον μικροῦ μνήματος μαρμαροκτίστου, μὲ ἀ-
πλοῦν μαρμαρίνον σταυρὸν εἰς τὸ μέσον. Ὀλίγα ξηρὰ ἄνθη
ἦσαν διεσκορπισμένα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μαρμαροῦ, καὶ μέγας νο-
πὸς εἰσέτι στέφανος ἐκ λευκῶν ἀνθέων ριασεμιοῦ ἐστόλιζε τὸν
σταυρὸν. Τᾶνθη ἐκεῖνα προέειδον ἐπιμέλειαν ἀμείωτον πρὸς
τὴν μνήμην τοῦ νεκροῦ, ἐκ μέρους τῶν ζώντων. Ἐκυψα κ'
ἀνέγνωσα τὴν ἐπιγραφὴν του :

Α Θ Η Ν Α Μ Ι Χ Ο Υ

— Τὸ μνήμα τῆς μαμᾶς! ἐψιθύρισαν συγχρόνως τ' ἀτυχῇ
ὄρφανα, κ' ἐγονυπέτησαν, σταυρώσαντα τὰ χεράκια των ἐπὶ
τοῦ στήθους των, καὶ μεινάντα ἐκεῖ κεκλιμένα ἐπὶ τοῦ μαρμα-
ρου δι' ὀλίγας στιγμὰς. Ἐπλησίασα σιωπηλῇ ἄνωθεν τῶν ὤμων
τῶν διηγηματογράφος εἶχεν ἀκουσθῆσαι τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῶν
κιγκλιῶν ἐνὸς μνήματος, καὶ παρετήρει τὰ μικρὰ λίαν συγ-
κεκινημένους. Ὁ ἥλιος κάτω ἔχανετο πέραν πρὸς τὴν Ἡπειρον
σκορπίζων τὴν ἐλαφρὰν ὑπέρυθρον ἀντανάκλασίν του ἐπὶ τῆς
γῆς, σιγηλῆς ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ τῆς αἰωνιότητος, καὶ πέραν
ἐκ τῆς θύρας ἀντήχει ὁ ξηρὸς βῆξ τοῦ πολλοῦ ἱερέως. Ὅταν
μ' ἐπλησίασαν τὰ μικρὰ, οἱ ζωηροὶ μαῦροι ὀφθαλμοὶ των ἔ-
πλεον ἐλαφρῶς εἰς ἄστυα κ' ἐγὼ ἐνθυμούμην, ὅτι ἐσφρίγγισα
τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Ὁ Γεωργάκης διεχώ-
ρισε τὰ ἐκ τοῦ περιπάτου τοῦ συλλεγέντα ἄνθη τῶν ἀγρῶν,
εἰς δύο δέσμας κ' ἐσκόρπισε τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ
μαρμαροῦ, τὸ ὅποιον ἐφίλησε μὲ πολλὴν συγκίνησιν. Ἰστέρα
διηθύνθη πρὸς τὸν πλησιέστερον ὁμοίόσημον μὲ τὸν τοῦ μνή-
ματος τῆς μητρὸς του σταυρὸν, κ' ἐσκόρπισεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ
ὑπολειφθέντα ἄνθη...

— Ἡ καλὴ μᾶς Στεφανία, ἐψιθύρισε σιμά μου ἡ Χρυ-
σούλα, καὶ μοῦ ἐσφιγξε τὸ χεῖρ μου μὲ τοὺς μικροὺς δακτύ-
λους τῆς.

Ἐγὼ ἔβλεπα πρὸς τὸ μέρος τοῦ μνήματος τῆς παιδαγω-

γού, καταληφθεῖσα ὑπὸ βαθείας μελαγχολίας, ὅτε ἐξαίφνης ἤκουσα τὴν μικρούλαν, φωνάζουσιν περιχαρῶς :

— Ὁ μπαμπᾶς !... ὁ μπαμπᾶς !...

Ὁλόκληρον τὸ αἷμα τοῦ σώματός μου συνῆλθε τότε εἰς τὴν καρδίαν μου, ἀκούσθησα εἰς τὸ ἀλεξήλιόν μου, κ' ἐγύρισα καὶ τὸν εἶδα... Θεέ μου ! Θεέ μου ! Ἦρχετο μειδιῶν, μὲ ὑποτρέμον βᾶδισμα. Τὰ τέκνα του περιέβαλλον τὰ γόνατά του, κ' ἐκείνος τὰ ἐφίλει προσπαθὼν νὰ τ' ἀποφύγῃ, ἵνα μᾶς πλησιάσῃ. Ἐπλησίασε τέλος· ἦτο καιρός, θὰ ἐπιπτα...

Μοῦ ἤνοιξε τὴν ἀγκαλιά του κ' ἔγυρα καὶ τὸν ἐφίλησα μ' ἓνα βαθὺ στεναγμόν. . . Τὰ μικρὰ ἐπήδων ὁλόγυρά του, καὶ μ' ἀπεκάλουν χαρούμενα : μαμὰ ! μαμὰ !...

Τί εὐτυχία, καλέ μου Γιωργή, τί εὐτυχία !...

Ὁ διηγηματογράφος μᾶς ἐπλησίασε τότε μειδιῶν ἐκ καρδίας. Τὸ καὶμένο τὸ παιδί, ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐννοήσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, μᾶς ἐσφιγγέ τις χεῖρας ἀμφοτέρων μὲ πολλὴν ζωηρότητα, καὶ μᾶς εἶπε ἐρυθρῶν :

— Ἡ σημερινὴ εὐτυχία σας θὰ εἶνε τὸ ὠραιότερον διήγημα τῆς ζωῆς μου...

Τὸν νύχταριστήσαμεν κ' ἐξήλθομεν τοῦ μελαγχολικοῦ ἐκείνου τόπου.

Ὁ ἱατρός παρέδωκεν ἐκεῖ που τὸν ἵππον του, δι' οὗ ἤρχετο εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ τὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀσθενῆ του, καὶ διερχόμενος ἐκεῖθεν ἐσταμάτησε τυχαίως, καὶ ἡ τύχη τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀγκάλην μου.

Ἐγυρίσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, καὶ ὁ μπαμπᾶς μ' ἐφιλοῦσεν ὡς μικρὸν παιδίον. Ἡ κυρὰ-Μαντῶ ἐφιλοῦσε τοὺς πόδας τοῦ ἱατροῦ καὶ τοὺς ἰδιούς μου, ἀναφωνοῦσα περιχαρῆς, μὲ τὴν εὐρεῖαν ποδὴν μαγειρικὴν ποδιὰν τῆς ἐζωσμένην εἰς τὴν ὀσφύν, καὶ μὲ μίαν παμμέγεθον κουτάλιν ἀνὰ χεῖρας :

— Νὰ μοῦ πολυχρονίσετε, πουλάκια μου !...

Ἡ Σοφίᾳ ἔπασε θαρσυσμένη εἰς τὴν ἀγκαλιά μου, τὰ μικρὰ μᾶς ἐγέμιζαν τὴν αἴθουσαν μὲ τὰς ἐπιφωνήσεις των, καὶ ὁ μπαμπᾶς Ἀναγνώστης ἐπῆρε καὶ ἐχόρευεν ἐπὶ τοῦ ὧμου τοῦ τὸ γατάκι, ὅπερ ἐφασκέλωσε μὲ τόσην ὀργὴν πρὸ ὀλίγων ὥρων...

Οὐφ !... Δὲν εἰμπορῶ νὰ γράψω τίποτε ἄλλο. "Ὅλο μὲ φω-
ναζοῦν ἀπὸ μέσα. Τώρα δὲν λείπει τίποτε ἄλλο διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ εὐτυχία μου, εἰμὴ νὰ πάρῃς τὴν ἄδειάν σου ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν Δημητριάδου, πρὸς τοὺς ὑποίους γράφει σήμερον ὁ μπαμπᾶς, καὶ τρέξε... πέταξε... ἔλα, νὰ σὲ φιλήσω γλυκά, γλυκά, μὲ ὅλην τὴν θερμότητα καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς εὐτυχίας τῆς Νεράιδας τοῦ Ἀμβρακικοῦ σου...

ἡ ἐξαδέλφη σου

MARIA»

Τὸ γραφεῖον μοῦ παρεχώρησε τὴν ἄδειάν μου, κ' αὐριοῦν πρῶτ', πρῶτ' ἐπιβαίνω τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Ἀθηνῶν-Πελοποννήσου.

ΜΗΤΣΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΕΛΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΙΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

Α'.

Ἀνέκ.

Εὐρισκόμεθα ἐν Παιρισίαις κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 1847.

Ἦτο ἐβδόμη μετὰ μεσημβρίαν.

Ἡ χιών κατέπιπτεν εἰς πυκνάς καὶ συνεχεῖς νιφάδας.

Πυκνὴ καὶ ναυτίαν προξενοῦσα ὁμίχλη ἐκάλυπτεν ἐν ὑγρῷ καὶ πεπηγῷ μανῶφ τὴν μεγάλην καὶ θερμῶδη πόλιν.

Οἱ πεζοὶ ἔσπευδον νὰ ἐπιστρέψωσιν οἴκοι, σπάνια δέ τινες ἄμαξαι ἐκυλίνοντο βραδέως, μεθ' ὑποκώφου κρότου, ἐπὶ τοῦ χιονοσκεποῦς καὶ ὀλισθηροῦ λιθοστρώτου.

Ἡ ὁδὸς Ἀνζού - Ἀγίου - Ὀνωρίου ἦτο σιωπηρὰ καὶ σκυθρωπὴ, ὡς τάφος.

Θὰ ὀδηγήσωμεν τὸν ἡμέτερον ἀναγνώστην εἰς τι τῶν ὠρι-
στάτων μεγάρων τῆς ὁδοῦ, ἧς τὸ ὄνομα πρὸ ὀλίγου ἐμνημο-
νεύσαμεν. Ἀφ' οὗ ἀνέλθωμεν τὰς μεγάλας βαθμίδας λευκῆς
μαρμαρίνης κλίμακος, θαυμασίως θερμαινομένης ὑπὸ ἀοράτου
θερμαγωγοῦ καὶ μεστῆς εὐωδίας ἐξ ἐκλεκτῶν τροπικῶν μύ-
ρων, εἰσερχόμεθα εἰς τινὰ ἀντιθάλαμον. Ὁ ἀντιθάλαμος οὗ-
τος εἶναι εὐτρεπισμένος μὲ μακρὰ ἀνάκλιντρα ἐκ πρασίνου
λειοσηρικοῦ, δύο δὲ ἡ τρεῖς ὑψηλοὶ θαλαμηπόλοι, λίαν ἀλα-
ζόνες καὶ φέροντες οἰκοστολήν, κοιμοῦνται βαθέως.

Τὸν ἀντιθάλαμον τοῦτον διεδέχοντο δύο αἵθουσαι ὑποδο-
χῆς, ἐντὸς τῶν ὑποίων ἐξαχόσια πρόσωπα ἡδύναντο νὰ κυ-
κλοφορήσωσιν. Αἱ αἵθουσαι αὗται ἦσαν ἔρημοι τέλος δὲ εἰς
τὸ βάθος, ἡμικεκρυμμένη ὑπὸ κοκκίνου ἐκ λειοσηρικοῦ κατα-
πετάσματος, ἐφαίνετο λευκὴ θύρα μὲ χρυσὰς σειράς. Ἡ θύρα
αὕτη ἦτο μικροῦ ὠσείδους θαλάμου, οὗτινος δὲν δυνάμεθα
ἐπαξίως νὰ περιγράψωμεν τὴν κομψὴν καλαισθησίαν.

Πυκνὰ παραπετάσματα ἐκ παλαιοῦ χονδροῦ κλαδωτοῦ
μεταξωτοῦ, ἐκόσμουσαν τὸ μόνον παράθυρον τῆς μικρᾶς ταύτης
αἰθούσης. Ἡμπόδιζον ἐντελῶς τὰς τελευταίας καὶ ἀσθενεῖς
ἀκτῖνας τοῦ φωτός νὰ εἰσέρχωνται καὶ ἐπλαττον πλαστὸν
σκότος, φωτιζόμενον ὑπὸ τῶν ὀκτῶ κηρίων δύο κηροπηγίων
τεθειμένων ἐπὶ πρασίνῃ μαρμαρίνῃ ἐστίας. Γοβελίνος τά-
πης, παριστῶν νεφέλην μικρῶν ἐρώτων, κομψῶς δονόντων δέ-
σμας ἐκ ρόδων, ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος μὲ τὸ παχὺ ὕφασμά του,
ὡς θερινὴ χλόη. Ζωηρὸν δὲ καὶ καθαρόν πυρ ἐσπινθηροβόλει
ἐν τῇ ἐστίᾳ· μικρὰ καλλιτεχνικὰ ἔργα, λεπτὰ καὶ χαριέντα
περίεργα καὶ μικρὰ ἀκριβᾶ ἀντικείμενα ἐσωρεύοντο ἐπὶ τῶν
τοιχοστατῶν. Ἐπίσης καὶ εἰκόνες διασήμεων καλλιτεχνῶν ἐκρέ-
μαντο ἀπὸ τῶν λαξευτῶν τοίχων.

Τέλος, ἐν τῇ μέσῃ τοῦ κοιτωνίου, ἐπὶ τραπέζης ἐξ ἐβένου,
ἧς ἡ ἐπιφάνεια ἦτο ἐκ χαλκοῦ καὶ ὀστράκου, εὐρίσκοντο σω-
ρευμένα ἀτάκτως συλλογὴ μουσικῶν λευκωμάτων, εἰκονογρα-
φημένα βιβλία, εἰκόνες, νέα μυθιστορήματα, ἐφημερίδες καὶ
βιβλία χαρτοδεδεμένα.

Παρὰ θερμάστραν, τεθειμένην πλαγίως πρὸ τῆς ἐστίας,
ἐκάθηντο δύο νεαραὶ γυναῖκες, ἐκ τῆς ὄψεως τῶν ὑποίων εὐκρι-
νῶς ἐννοεῖ τις ὅτι ἐπληττον. Αἱ νεαραὶ αὗται γυναῖκες ἦσαν